

Længe fulgte han hende med Øjnene, mens han tænkte paa, at hun maaske inden Aften vilde naa til Enslev og banke paa hos Ane-Mette og komme ind i Køkkenet og faa sin Kaffetaar. Han saa helt livagtig for sig, hvordan Ane-Mette kom ud med bette Hanne paa Armen og allerede var lidt urolig over, at han ikke var kommen tilbage. Tyge trykkede sig op ad hendes Kjole og var angst for den fremmede Kælling med det grimme Hundensigt. Og udenfor paa Dørstenen stod Kresten med Jørgen i Haanden; de kiggede ud ad Vejen efter ham ...

Han angrede nu, at han ikke ogsaa lod de sidste ti Rigsdaler af sine Rejsepenge blive tilbage derhjemme. Han havde før fægtet sig frem som vandrende Gesell og kunde vel gøre det endnu engang. Saasnart han kom til Byen, vilde han skrive til Ane-Mette og forklare hende sine Hensigter. Og han vilde bede hende om at være ved godt Mod og bare vente paa ham. Alt, hvad han fortjente udover Føden, vilde han sende hende. Hverken hun eller Børnene skulde komme til at lide Nød.

Inde i Byen søgte han ned i Madam Jørgensens Kælderbeværtning ved Havnen for at drikke et Glas Øl og høre efter Skibslejlighed.

„Et stuer Glas og et bette ... A æ tørt!“ sagde han unødigt højt, straks han var kommen indenfor Døren, og slængte sig med stort Spektakel ned ved et Bord under Vinduerne.

Der var ikke andre Gæster i Lokalet end en svær Mand med en Nakke som en fedet Orne. Han bar Uniformskasket og hvilede et Par tunge, pudeformede Hæn-